

Berczeli A. Károly és Magyar László új regényei a Magyar Téka sorozatában

(ADélmagyarország munkatársától.) Az irodalmi életnek két aktív tényezője van Szegeden. Az egyik a Dugonics Társaság, a másik pedig a Magyar Téka, amely a nyomtatott betűn, a könyvön keresztül igyekszik megszólaltatni a magyar irodalom új és fiatal értékeit.

A mai áldatlan viszonyok között a könyv nagyon súlyos feladat, nagyon nehezen megközelítő cél, hiszen egyre kisebbre zsugorodik azoknak a keveseknek a száma, akik nem csak olvasnak, de vásárolnak is könyvet. A Magyar Téka gróf Klebelsberg Kunó elgondolása szerint vette az Erdélyi Szépművészeti Céh mintájára fel a harcot az irodalomra annyira végzetes közöny ellen, de harcának már eddig is igen komoly eredményei vannak. Ha szép, értékes könyvet adott eddig ki és mind a hat kötet komoly, elismerő visszhangra talált a kritikában. Utolsó kötete az elmúlt esztendő egyik legérdekesebb irodalmi eseménye volt: Juhász Gyulának a betegsége alatt írt gyönyörű verseit adta ki tavaly a Magyar Téka „Fiatalok, még itt vagytok!” címmel és az oly régen hallgató szegedi költő jelentkezése mindenütt általános örömet keltett.

A Magyar Téka most készül új kötetének kiadására. Ezek a kötetek rövidesen megjelennek és bizonyára érdekes eseményei lesznek országos viszonylatban is az irodalmi életnek. A Téka kiadásában jelenik meg Magyar Lászlónak, a Tamás és a Lázad a föld című regény szerzőjének kétkötetes új regénye, a „Sziklasir.” Rendkívül érdekes és mély Krisztus-probléma elevenedik meg ebben a regényben, amelynek hőse egy lángoló lelki fiatal szerzetes, akit a hit, sorsa, Krisztus-keresése hajszol végig a mai világon. Ugyancsak a Téka jelenteti meg könyvalakban Berczeli A. Károlynak „Mária próféta” című új regényét is, amelyet a Delmagyarország közöl most folytatásokban.

Mindkét könyvet nagy érdeklődéssel várja a közönség.

Török János könyvkötészete

Szeged, Kelemen ucca 1. sz.

Olcso, izléses tartós, munkát készít

Himnusz az ABC-hez

Irta VÉR GYÖRGY

Van néhány döbbenetes nagy perc az életben, az embernek eláll a lélekzete, kigyúl az arca, nagy ritmusokat dobol a szív, valami összeszorul polájába, mint az orgona, — de csak némán jait, valamit mondani, suttogni szeretne, de nincs hang, ami megszólalna, csak a némaság nehéz levegője fojtogatja, perzselő lángok lobognak, valami jóságos nagy áramlás hullámláz a mélységben, az ember föl szertne emelkedni a mindenség kupolájában, mint az orgona, — de csak némán és bennán dobognak a billentyűk és valami édes, tiszta, fehér fátoly borítja be a megnevetsedett szemet, mint a leggyermekibb álom.

Van néhány visszatérő nagy perc az években és a századokban, az ember megsejti ilyenkor az élet nagy titkait, elfelejt multakat és bánatokat, kudarcokat és küzdelmeket; a perc — úgy érzi — kitágul évekbe és mérföldekre; valami örök csendül meg a pillanatban, ami megdöbben és magávalragad, — egy perc mindössze, ami felemel, ami kárpótol nemlétező lelkekért, egymástól embereket, ami kárpótol kegyetlen, céltalan életért.

Néhány perc mindössze, ami túl van törpe csatákon és óriás semmiségeken, — néhány perc, amibe beleeremeg a mindenség, — néhány perc, amiben benne van a vigasztaló, fenséges és szépséges Universum.

Az élet értelme tárul ki a pillanatban. Az ember lehajtja fejét és hagyja, hogy sodorják a hullámok valami meleg, édes, könnyes áramlásban

tisztult partok és szép messzeségek felé. Ott áll szemközt az emberséggel és nem tud szólni a csoda előtt, ami mégis megérkezik és fellobog, mint egy finálé az annyszor összeomlott horizontok pompeii romjain.

Ilyen lélekzetelállító, rejtelmes perc önti el a végtelent egy megtalált jelzőnél, egy megérett gondolatnál, ami a kinyitott könyv lapjáról fölível, mint a szívárvány és csendülni, zendülni, suhanni kezd az olvasás szent csöndjében, mint egy hegedű a láthatatlan toronyban szép valóságok nagy titkaival.

Ilyen perc szárnyal át a templomi boltozatban a természet túlvilága előtt, egy havas csúcs a Dachstein fenséges havában; a Mahlerwinkel festhetetlen zöld szögében, látomásos fényvesséivel, távolodó evezőcsobbanásokkal a Watzmann szikláinál a megittasult szemekben.

Ilyen perc remeg át egy kvartett allegro-jában hűrok és hegedűk harmonijában, kigyúlva a kigyújtott hangversenyterem mágikus lángjaiban, ahol ritmusba és taktusba ömlik át minden, ami lélekzik és lelkesül, változik és vívódik, — csak a kvartett viharzik és villámlik a hegedűk énekében és az allegro Hannibálja elfoglalja a lecsukott szemek és a tenyérbe takart arcok elrejtett várkapuját.

Ilyen perc érik a múzeumok csöndjében Botticelli tünderei előtt a Primavera fátylainál és Rembrandt fehér fényforrásaival egyedül egy homályos sarokban, ahol a hokuszári vonalak és a velasquez-i színek zsendülnek az egyedülvaló művészet látomásaiban.

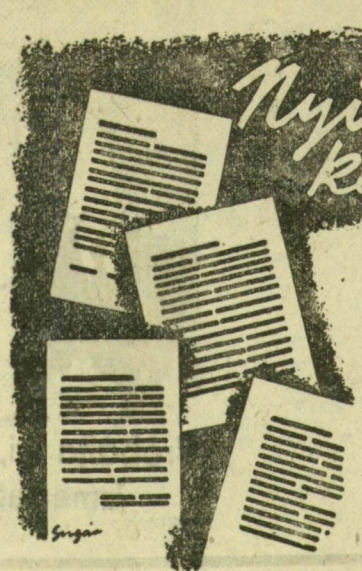
Ilyen perc dobban az alkonyatban a történelmi multak nagyszerű színpadán, egy perc a Lungarno kőrőlátjainál a Ponte di Vecchio ívei

előtt, a köveken egy nagy kor emlékeivel, egy regénnyel, ami most újrál kövekben és tornyokban, erkélyeken és márványokon, — egy perc a ficsolei cellában, a rések alatt a toscanai dombok lankái, — egy perc a Palatino lombjainál, a város völgyében a roskadozó Forumok márványlépcsőivel, egy perc a holdfényben a Colosseum félelmetes elipszisében, — egy perc még a Quai Malaquai antikvárius ládáinál, amint a Szajna parájában élni és beszélni kezd Anatol France egész elhallgattatott világa egy kultúra árnyaival, ami emberséget varázsolt a holtak szigetére.

Igen, egy perc még, ami megrendít és magávalragad kék ég és kék tenger között a legmagasabb csúcsokon, embertől és lélettől elrejtve a szél és fény szabadságában, elfúlva egy csúcson, egy ponton az egész világ fölött, amit térképek és távcsövek Anacaprinnak neveznek a nápolyi öböl karjában, — egy perc ezen a csúcson fények szél vészében és szelek villanásában, egy perc a csúcson Tiberius romjain és Barbarossa szikláin, —

egy perc az élet ilyenkor, elakad a lélekzet, valami összeszorul a torokban, az ember ki szeretné tární bna karjait, valamit suttogni a magasba, a perc kitárul századokba és mérföldekre, valami örök csendül meg a pillanatban, egy perc ami kárpótol mindenért, egy perc, ami előnti a megnevetsedett szemeket, egy perc, egy perc, amiben minden benne van: a vigasztaló, Universum, a fenséges Magyarázat, a szépséges Titok.

Igy találkoztam, ilyen perc megfelfejtettelen varázslatában: az ABC-vel.



*Nyilatkozatot
Kérünk tőled*

túrákat kedvelő hozzáértő kerékpáros.

Állj elő, ha az

EMERGÉ

kerékpárgumiról

mást is tudsz mondani, mint jót.

Neked dolgozik, a te kényelmed, biztonságod, a te zavartalan kerékpárutaid érdekében tervezett, kísérletezett évtizedeken át s oldott meg számtalan technikai problémát világszerte ismert üzemünk.

Meg fogsz győződni róla, hogy kitartó, alapos alkotó munka teljes sikerű eredménye az

EMERGÉ gumi hét fajtája.

Vigyázz! EMERGÉ védjegy = EMERGÉ minőség!

GYÁRTJA A MAGYAR RUGGYANTAÁRUGYAR

Szeged mezőgazdaságpolitikai feladatai

Irta Dr. KERSCH FERENC

Aligha van magyar város, amelyet a trianoni határ — hitünk szerint bár időlegesen — annyira sújtott volna létfeltételeiben, mint a határvárossá vált Szegedet. Az életlehetőségek megfoghatóságával szemben a város lakossága nem fogyott, hanem ellenkezően szaporodott s a megnövekedett közület életszintjének fenntartása kétségtelenül nehéz feladatokat ró a jövőző gazdasági élet és társadalmi berendezés formálására; politikájára.

A szorosan vett belső városi feladatokkal nem kívánok e helyen foglalkozni, csupán hangsúlyozni, hogy a városiasság érdekében hozott nagy áldozatok gyümölcsötözése eledig is helyes utakon mozgott:

a szegedi egyetem csonkittatlan megtartása és a viszonyok által engedett fejlesztése;

a városépítés szépsézetű műveinek, muzeális értékeinek érvényre juttatásával, a szabadteri játékok bekapcsolásával az idegenforgalom fokozott fejlesztése,

ugyan ezen cél szolgálatában világvárosi partfürdő beállítása.

A külső tényezőkből — idegenforgalomból — eredő gazdasági erőforrások mellett azonban

fokozott súlyt kell helyezni belső gazdasági értékeink kifejlesztésére is.

A városi gazdálkodók rétege a városi lakos-